

[Agnete Laustsen]

som modtager sådanne tilskud, ikke rammes af udgiftsstigningerne.

Det konservative folkeparti har allerede i forbindelse med behandlingen af momsforhøjelsesforslaget vendt sig skarpt imod dette og har bl. a. anført, at ca. 500 mill. kr. af det provenu, som forhøjelsen forventes at indbringe, vil blive anvendt til kompensationer, bl. a. dem, som socialministerens forslag indeholder. Man kunne jo så i den forbindelse spørge, om det nu egentlig er rimeligt, at kun disse grupper får kompensation. Det er jo ikke ukendt, at mange, især offentligt ansatte, i dag har lavtlønsproblemer og måske med lige så stor ret kunne kræve kompensation. Hvor skal man starte, eller måske snarere: hvor skal man ende, hvis man går ind for den tankegang, at skattestigninger altid skal kompenseres for en eller anden gruppe?

Jeg vil gerne ligesom hr. Henrik Toft dryppe lidt malurt i socialministerens kompensationsbæger og bede om, at disse pensionsforhøjelser må blive vurderet i forhold til det nu langt om længe fremsatte forslag om et socialindkomstbegreb. Hvis der skal ydes kompensation, kan det ikke være tanken, at en ny lov fjerner den igen for en række af de mennesker, som skulle tilgodeses. Det er et problem, vi må have meget nøje undersøgt i socialudvalget.

Teknisk set følger forslaget tidligere love af tilsvarende indhold med den tilføjelse, at ændringerne nu baseres på det nye reguleringspristal. Det vil altså sige, at posterne for brændsel og energiforsyning er holdt udenfor, og det kan vi ikke have noget at indvende imod. Men vi må, afhængigt af resultatet af udvalgsforhandlingerne og disse forslags sammenhæng med loven om et socialindkomstbegreb, indtil videre forbeholde os vor stilling i sagen.

Jørgen Junior (FP):

Efter vor opfattelse er de forslag, som nu er blevet fremsat som en kompensation for en forfejlet politik – for det er jo det, der er tale om – naturligvis helt rimelige. Der er tale om en gruppe, i hvert tilfælde hvad angår folke-, invalide- og enkepensionisterne samt plejehjemspatienterne, som lever på et absolut minimum i massevis af tilfælde, og derfor bør der naturligvis gives kompensati-

Den forbedring, der er tale om, på ca. 1 kr. om dagen, som i øvrigt modsvarer den måde, pensionisterne tidligere er blevet afspist på, er efter vor opfattelse utilstrækkelig, og jeg synes nok, det er rimeligt, at man nu, efter at vi igen og igen har måttet sluge beregninger om, at det er det, som det reelt er blevet dyrere for pensionisterne at leve, må finde ud af, hvad realværdien af pensionerne faktisk er. Har der virkelig været tale om reelle kompensationer? Det stiller jeg mig meget tvivlende over for. Nu ved vi, at reguleringspristallet ikke indeholder brændselsudgifter, og så er svaret efter min mening klart nej, sammenholdt med at de beregninger, der er lagt frem, måske ikke rigtig modsvarer situationens realiteter. Det, at der kan gives, hvis man henvender sig til bistandskontoret, en mulighed for en almisse med hensyn til brændselsudgifterne, ændrer ikke ved forholdene for de fleste.

I øvrigt vil jeg sige, at vi må forvente, at de forskellige pensionistorganisationer – senest har vi hørt om de grå pantere, som ikke bare skamfuldt vil bøje hovedet og lade sig umyndiggøre – i stadig stigende grad vil spørge: er der egentlig tale om solidaritet med de ældre? Det er jo det, man lægger op til. Ja men de ældre skal ikke undgælde. Det er ikke dem, der skal være med til at betale for samfundets ulykker. Jeg synes nok, at når man må konstatere, at der igen og igen ikke gøres noget for, at vi får en udvikling i retning af en ligestilling, så er der ikke tale om nogen form for solidaritet. Man kan se her, at der gives 1 kr. mere om dagen til almindelige pensionister, men det er ikke rimeligt, at disse i særlig grad – det er faktisk tilfældet, fordi deres grundniveau er så lavt – må lide under den socialdemokratiske mangel på evne til at lede landet, som der har været tale om. Derfor burde der have været tale om, at man nu i hvert tilfælde gradvis prøvede at få en ligestilling på pensionsområdet fremmet. Det kan ikke være særlig rimeligt, at der i en forfærdende grad er mangel på ligestilling. Stillede man spørgsmålet til socialministeren: hvad med den lille familie Mørch-Bjerregaard på Fyn? Hvordan ser pensionsmulighederne ud dér? Så ville man få konstateret, at solidaritet eksisterer ikke.

Derfor er jeg ikke spor begejstret for de forslag, der er kommet frem her, men det er klart, at på trods af de manglende reelle for-